

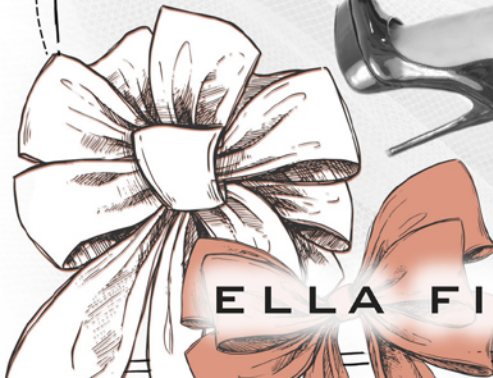
Pretty VENOM

gyönyörű méreg

Gyűlölöd szeretni.
Szereted gyűlölni.

fine
selection

ELLA FIELDS

ELLA FIELDS

Pretty
VENOM
gyönyörű méreg

Gray Springs Egyetem 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Azoknak a királynőknek,
akik megigazítják mások koronáját.*

*Ha egyetlen ember körül forog a világod,
ne lepődj meg, ha beomlik a lábad alatt a talaj.*

EGY

Renee

Tizennégy évesen

– **Hülyén nézel ki.** – A felső ajka gúnyos vigyorra húzódott, én meg azt kívántam, bárcsak ez elcsúfítaná. De a szeme felragyogott, ahogy sötét pillantását rám szegezte, megremegtetve ezzel a gyomromat. – A masnid az oka – tette hozzá, mintha még fel sem tűnt volna, hogy az utolsó tíz percben folyamatosan azt lesi.

– Szóval így állunk. – A mosolyom és a hangom édes volt, mint a méz, miközben keserűnek éreztem a következő szavaimat: – Kár, hogy neked nincs okod ilyen hülyén kinézni. Egyszerűen... – A kezemet az ölemben tartottam, a lábamat bokában keresztezve kinyújtottam magam előtt a padlón, és a lábfejemet ide-oda mozgattam. Lemondóan intettem, aztán visszajtettem az ölembé a kezem, mint ha meg sem érné a fáradságot. – Csak ilyen vagy.

Összeszorította az állkapcsát, de a pillantása semleges volt.

A hosszú folyosó végén lévő, régi állóóra ketyegése közben egymásra meredtünk, a szemünk néma párbajt vívott.

Egy kis falmélyedésben ültünk a folyosón a családjuk kártyaszobája előtt, ahol a szüleink a félig nyitott ajtó mögött beszélgettek.

Amikor megérkeztünk, előntött a bosszúság. Miért kell találkoznunk apa egyetemi barátjával? Nem volt elég arra kényszerítenie minket, hogy New Yorkból ebbe a kicsike városba költözzünk?

Úgy tűnt, hogy nem.

Végül vacsoráznom is kellett velük. Ami dög unalom volt. Végig lehajtott fejjel ültem, a gondolataim az új varrógépem körül forogtak.

Megvesztegettek velem. Ismertem ezt a taktikát. Már ötéves korom óta gyakorlatom volt abban, hogy felismerjem, ha valaki csőbe akar húzni. De azóta vágytam arra a gépre, amióta megjelent a piacon hat hónappal azelőtt, hogy Trellarába költöztünk volna, egy apró városba, ami a Gray Springs mellett fekszik.

A varrógép mellé járt még félgardróbnyi ruhaanyag is. A szüleim rosszul érezték magukat, amiért elszakítottak az előkészítő sulis barátaimtól, akiket óvoda óta ismerek. Hátrahagyni a barátaimat igazi szenvedés lett volna, ha igaz barátaimnak tartottam volna őket. De jól játszottam a csüggedt gyerek szerepét, így megkaptam, amit akartam. Hasznomra váltak a drámaórák, amikre anya évekkal korábban beíratott, még ha a színészi képességeim kifejezetten közepeszerűnek mondhatók is.

A korom ellenére ismerem a felszínességet. Hisz mindenki magából indul ki. Rendkívül felszínes tudok lenni, és ezt sosem tagadtam. Semmi hamis szándék, semmi cselszövés. Azt akartam, amit megkívántam, és amikor teljesültek a vágyaim, boldog voltam. A masnik, fodrok, estélyik, smink – nem csak anyagi javak számomra. Tényleg élvezem őket. A szívemet elégedettség járja át, amikor viselem őket.

Azt szeretem, amit, és nem fogok bocsánatot kérni miatta. Főleg a velem szemben ülő Mr. Búsképűtől nem.

A nyugtalanságtól megmerevedtek a végtagjaim, ami talán a fiú hibája volt. Vagy talán azért volt, mert aznap este, amikor felhajtottunk a túlnőtt, kusza fűzfákkal keretezett útra, egy nyugtalanító érzés kerített hatalmába. Ami csak erősödött, miközben a szüleim kitessékeltek a limuzinból, és felsétáltam a múzeum nagyságú, krém- és szürke színű, gyarmati stílusú ház lépcsőjén.

Ez az érzés azóta sem hagyott el.

– ...a fejedelmi arccsontja, és istenem, az az áll. Pont, mint Kiannek. – Anya hangja reszelős volt, éles és kissé elmosódott, a két üveg vörösbornak köszönhetően, amit a vacsora mellé fogyasztottak.

Callum szeme enyhén elkerekedett, alig bírtam visszatartani a mosolygást, ahogy próbálta kitalálni, miről beszélgetnek.

– Miért is hallgatózol? – kérdeztem végül.

A hosszú bársonydíványra dőlve fészkelődni kezdett, egyik lába egy halk puffanás kíséretében a földre zuhant.

– És te? – A hangjából áradt az unalom és a közöny, de nem kérdezett volna vissza, ha nem vár választ.

Ennyit már biztosan tudtam erről a fura, csendes srácról. Ő az a kíváncsi fajta volt.

– Nem itt lakom. Jobban örülnél, ha céltalanul bolyonganék?

Pohárkoccintás hangja szűrődött ki a szobából.

– ...ha gyerekeik lesznek, biztosan Renee gyönyörű sellőhaját örökölik majd.

Callum felhorkant.

– Sellőhaj? – Sötét szemét ismét végigfuttatta rajta. – Inkább Hagrid-haj.

– *Harry Potter*-rajongó vagy? – kérdeztem, és erőltetett izgatottsággal összecsaptam a tenyerem.

Csak egy goromba pillantást kaptam tőle válaszul. Egy pillantást, ami azt üzenete, hogy készen áll hozzám vágni valamit, vagy elsétálni onnan.

Szerencsére az utóbbit választotta, felült, és lassan kibontotta magas, karcsú testét, hogy felálljon. Tetőtől talpig nyugalom árasztott el. Semmi sem rosszabb, mint kibírni valamit, amit nem szeretnél, de tízszer rosszabb közömbösséget színlelni, amikor valaki megpróbál megölni a szemével.

A szüleink unalmas csevegése folytatódott. Nem figyeltem Callumöt, miközben elsétált, de hallottam, ahogy gyors léptei elhalkulnak a folyosó végén.

Egy hosszú pillanatig azt hittem, elment, így kis híján kiugrottam a bőrből, amikor halk, mély és reszelős hangja megütötte a fületem.

– Attól, hogy ők babavárási bulikról, nevekről vagy eljegyzésről cseverésznek, te egy pillanatig se bízd el magad.

A tekintetemet a magas és díszes plafonra szegeztem, majd sóhajtottam egyet, csak utána fordítottam felé a fejem.

– A házasságnak nem a gyerek előtt kellene jönnie? Vagy te így lázadsz ellenük?

Egy pillanatra ledöbbszent, a köztünk lévő távolság ellenére is megtorpant, majd közelebb lépett.

– Egy dolgot tisztázzunk, Egérke. Az anyukáink el vannakelve önmaguktól. Okosan tennéd, ha figyelmen kívül hagynád őket, és ha már így teszel, rólam se vegyél tudomást. Nem ismersz engem, én pedig nem akarlak megismerni téged. Ne szólj hozzám az iskolában, sőt rám se nézz!

Összehúztam a szemem, ahogy összeraktam a fejemben a képet.

– Ó, értem már!

Nem akart megtisztelni azzal, hogy megvárja a folytatást, de tudtam, hall engem, ahogy a hangom követte.

– Barátnőd van? Ne aggódj – nevettem fesztelenül –, nem igazán érdekel!

A sarokból bukkant elő. Hallottam, ahogy a szüleink elbúcsúznak egymástól, így lassan felálltam és Callumre mosolyogtam.

– Nem érdekel? – kérdezte vontatottan.

– Egyáltalán. Nem. Érdekel. – Szélesen elvigyorodtam, miközben megigazítottam a babakék halásznadrágomat, ami passzolt a hajamban lévő masnihoz. – Akkor sem érnék hozzád, ha te lennél az utolsó srác ebben az unalmas városban.

– Igen?

– Igen – ismételt meg.

Felhúzta a szemöldökét.

– Nem fogom megkérdezni, hogy miért, mert egyáltalán nem érdekel.

– De érdekel, és elmondom, hogy miért. – Csípőre tettem a kezem.

– Mert egy bunkó, elkényeztetett barom vagy, aki vagy kompenzálni akar valamit, vagy súlyosan apakomplexusos. Ó, és csak szőkékkel randizok. – Nyomatékosításképpen a gyönyörű hajára emeltem a pillantásom.

Kinyílt a kártyaszoba ajtaja, és a szüleink kísértáltak rajta.

– Hát itt vagytok! Hallottam a hangotokat. – Apa vigyorgott, drága whisky illata járta át, ahogy súlyos kezével átölelte a vállam.

– Indulhatunk?

Rámosolyogtam.

– Amikor csak akarsz, apu.

KETTŐ

Renee

Az egyetlen különbség a régi iskolám és a Trellara Előkészítő között az volt, hogy a megvetéstől tartva az emberek kisebb valószínűséggel csinálták azt, amit tényleg szeretnek. Mert úgy hitték, hogy nem tudnának visszakapaszkodni a társadalmi ranglétrán. Ezt a felfedezésemet akkor találtam a leghangolóbbnak, amikor feliratkoztam a drámaszakkörre, és csak egy maroknyi név szerepelt a jelentkezési lapon.

Nem hagytam, hogy az elképzeléseik és az, hogy mit tartanak helyesnek, megállítsanak abban, amit szeretek.

Hildával barátkoztam össze először, amikor az előadóteremnél sorban állva megvitattuk a sifon, a selyem, a sörbetízú ajakbalzsam, a *Sailor Moon* és a *Harry Potter* fontosságát. Azóta olyan kötetlen barátság alakult ki köztünk, ami mindkettőnknek megfelelt.

Hilda egy félig ázsiai lány, selymes fekete hajjal, ami a hátára omlott és keretbe foglalta szív alakú arcát. A mandulavágású szeme magába szippantott mindenkit, míg a pink, telt ajka és pici orra olyan

ártatlanságot kölcsönzött neki, amiről nem hittem, hogy megérdemli. Tüzes szépségnek tartottam, amikor első alkalommal végignéztem apró, karcsú termetén. A szeme mogyorószínű. A barna és a zöld keveréke, ami felcsillant, amikor mosolygott, és ködössé vált, amikor feldühödött.

– Négykor újra próbálni akarnak – tájékoztatott Hilda, miközben a szekrényeink felé tartottunk.

– Négykor? – Felsóhajtottam, elforgattam a számozókat, és kinyitottam az ajtót. – Nem fog menni. Apának fontos vacsoravendége lesz ma.

Apám a Grant Holdings vezérigazgatója volt, és azért költöztünk egy másik államba, hogy egyesüljenek Kian, Callum apjának a cégével, illetve egy „csendesebb, békésebb élet reményében”, ennek ellenére a szüleim szerettek szórakozni. Talán még jobban, mint amikor New Yorkban éltünk. Fárasztó tudott lenni, de az étel miatt megérte. Az új ruhákról nem is beszélve.

– És? Legalább egy kis időre gyere el, hogy elkerüld Clarke gyilkos pillantásait.

Clarke lesújtó pillantásokkal jutalmazta azokat, akik nem mennek el a próbákra, viszont nem büntetett meg minket érte, tudva, hogy önszántunkból járunk a drámaszakkörre. Na meg olyan kevesen voltunk a csoportban, hogy nem ijeszthette el az embereket.

Átrendeztem a szekrényemet, kicseréltem a történelemkönyveimet egy regényre, amit aznap reggel magammal vittem az iskolába, majd becsuktam az ajtót.

– Nem tudok. Ha nem érek haza időben, életem végéig veszekedni fognak velem, és akkor meg *anya* gyilkos pillantásait nézhetem a vacsoránál. – Hildára nézve felemeltem a szemöldököm. – Tőle jobban félek, mint Clarke-tól.

Anya ugyanis nem a gondoskodásáról volt híres, de legalább jelen volt az életemben, és látva a többieket, akik hasonló körülmények között éltek, mint én, szerencsésnek mondhattam magam. A kapcsolatunk a barátság határát súrolta, márpedig azt senki sem akarja, hogy a barátja csalódjon benne.

És Valery Grant hideg pillantásaitól jéggé fagysz, ha nem vigyázol.

Odakint elbúcsúztunk egymástól. Azután leültem a lépcsőre, és néztem, ahogy Hilda kisétál a parkolóba, majd kinyitottam a könyvet.

Amit valaki kikapott a kezemből, mielőtt még kivehettem volna a könyvjelzőt.

– *A báró kéjes hódítása?* – Talpra ugrottam, miközben Callum a borítóra meredt. – Nem vagy egy kicsit fiatal a perverz olvasmányokhoz?

Kitéptem a kezéből, de nem voltam hajlandó elpirulni, ahogy elraktam a táskámba.

– Te meg nem vagy kicsit fiatal a valós perverzkedéshez? – Nem válaszolt, ajkát féloldalas mosolyra húzta, miközben a szeme ragyogott. – Egyébként pedig foglalkozz a saját dolgoddal. Azt olvasok, amit akarok.

Leléptem a lépcsőről, körbepillantottam, de sehol sem láttam a sofőrömet, Annie-t.

– Melyik rész a kedvenced? – kérdezte Callum mögülem, meleg leheletétől felállt a szőr a hátamon, és libabőrös lettem. Elfojtottam a borzongást. – A fiú kiszabadít egy lányt a sárkány karmai közül, majd elrángatja az odújába, hogy betegye a méretes szerszámát a lány meleg, nedves...

– Cal! – Tara hangja ütötte meg a lágoló fületem, és bár Callum félbehagyta a mondandóját, amiért hálás voltam, csak lassan lépett hátrébb. – Mit művelsz?

Ahogy megfordultam, Tara tekintete kettőnk között cikázott. A pomponlány mosolya megremegett, miközben választ várt a barátjától.

Callum lenézett rám, felszaladt a szemöldöke, miközben megnyalta az alsó ajkát. Álltam a pillantását, habár veszélyes dolgokat művelt a gyomrommal.

– Rajtakaptam Renee-t, hogy valami... merész irományt olvasgat.

– Merész? – kuncogott Tara. – Ó, mármint egy romantikus regényt?

Callum még most sem nézett rá.

– Aha.

– Kit érdekel! Mehetünk?

Callum összehúzta a szemét, majd végre ránézett a barátnőjére.

– Nem is tudom. Nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet, ha egy kiskorú ilyesmit olvasgat. Főleg itt a Trellarában. Nem veszik jó néven az ilyesmit.

Tarára pillantva észrevettem, hogy zavartan összeszorította az ajkát, és a homlokát ráncolta.

– Én is anya könyveit szoktam olvasni. És hé, amit mi csinálunk, az is elég korhatáros. – Elpirult, majd kényelmetlenül toporgott.

A torkomban lévő gombóc ellenére megpróbáltam nyelni egyet.

Callum pillantása visszatért rám, a szeméből semmit nem lehetett kiolvasni, amikor megszólalt:

– Igen, de mivel a szüleink a legjobb barátok, ő gyakorlatilag családtagnak számít. Szerintem az lenne a legjobb, ha a szülei tudnának a lányuk iskolán kívüli tevékenységéről. Figyelembe véve, hogy nem igazán az ő korához való.

Anya ajánlotta a könyvet, így a szemem sem rebbent, nem állt szándékomban dühöt mutatni.

– Kettős mérce, mi?

Tara felnevetett.

– Elég! Komolyan, kit érdekel? Átjössz hozzám? Anya még nincs otthon.

Callum végighúzta az alsó ajkán a tökéletes fogait, és közben a pillantását le sem vette rólam.

– Ja. Viszlát, Egérke!

Annie egy perc múlva érkezett meg.

És miközben figyeltem Callumöt és Tarát, ahogy odasétáltak a lány sofőrjének az autójához, amely mögött csókolózni kezdtek, mielőtt beszálltak volna, rájöttem, hogy ez volt életem leghosszabb egy perce.

Másnap reggel azonnal behívtak Farley igazgatónő irodájába.

Felálltam a helyemről, mit sem törődve a körülöttem lévő nevetéssel és sugdolózással, miközben megigazítottam a szürke blézeremet, és felkaptam a táskámat.

A folyosó üres volt, néhány késésben lévő diákot leszámítva, akik a sötétkék szekrények és köztem próbáltak átfurakodni. A lépteim visszhangoztak a fényes, krémszínű padlón. A fekete balerinacipőm a lassuló szívverésemmel együtt dübögött.

Fogalmam sem volt, hogy miért hívtak be, a következő tizenkét percet a várakozó részen töltöttem, és a díszes órát bámultam a falon, miközben próbáltam rájönni, mi lehet az oka.

Talán a drámaszakkör miatt. Habár kihagyni egy próbát, ami önkéntes iskolán kívüli tevékenységnek minősült, eléggé kizárt volt, hogy az igazgatóhoz...

Callum.

A nyár végi, közel sem csodás első találkozónk óta egy hónapig távolságot tartott tőlem. De nem tudtam rájönni, hogy miért pont most akart bajba keverni.

– Miss Grant?

Felpattantam, amint megláttam Farley igazgatónőt. Haját szoros kontyba fogta, élénkkék szemüvege kecsesen ült az apró orra hegyén. De kedves mosolya sem segített megnyugodni.

– Jöjjön be!

Megtettem, majd leraktam a hátizsákomat a lábam közé, miután helyet foglaltam vele szemben a hatalmas tölgyasztalánál.

– Felhívták a figyelmemet arra, hogy maga kissé helytelen olvasmányokat olvas, ami nemcsak az iskolába, hanem a korához sem illő.

A szégyenérzetem duzzadó hőlégballon volt, az arcom pedig olyan hirtelen vörösödött el, hogy azt hittem, kipukkad vagy felgyullad.

– Hát...

Levette a szemüvegét, és apró mosollyal előrehajolt az asztalán. Kasmírbúzának a kivágása tátongott, és nevetségesnek tartottam, hogy engem behívna egy romantikus regény miatt, amikor az egyik nagyra becsült előkészítő iskola igazgatónője úgy öltözik, mint egy szexi könyvtáros.

Úgy értem, jól nézett ki, de nem tűnt igazságosnak.

Összekulcsolta manikűrözött kezeit, és amikor megszólalt, a szemébe néztem.

– Személy szerint szeretem a romantikát. – Egy kacsintásféleséget küldött felém, amiről nem tudtam eldönteni, hogy csak finomkodni próbál, vagy így sikerült neki. – Viszont mindennek megvan a maga ideje és helye, és ez a hely nem az iskola.

– Nem itt olvastam, esküszöm. – Keresztettem a bokámat, hogy megállítsam a lábam remegését, és kihúztam a vállamat, ahogy anya

mindig szajkózta. – Az iskolába vezető úton olvastam, majd berak-
tam a szekrényembe.

Ez féligazság volt. Angolórán is olvastam, a kötelező olvasmány
helyett, de ezt nem lett volna okos dolog megemlíteni. A védelmem-
re szóljon, tíz- és aztán tizenkét éves koromban is már olvastam a *Ne
bántsd a feketetigrist* című könyvet.

Farley igazgatónő bólintott, és hátradőlt a székében.

– Maga a Welsh család barátja, nem igaz?

– Igen, az vagyok. Az apukáink együtt dolgoznak.

Elgondolkodva megrántotta az ajkát.

– Érdekes. És maga meg Callum nem jönnek ki jól?

– Úgy tudtam – sziszegtem, mielőtt megálljt tudtam volna paran-
csolni magamnak.

Farley igazgatónő elmosolyodott.

– Nem mondtam, hogy ő volt az, aki figyelmeztetett.

– Nem volt szükség rá – morogtam, ahogy a hatalmas könyves-
polcra néztem, amit az oklevelei és vastag könyvek borítottak.

– Renee, honnan szerezte ezt a regényt?

– Nem olyan rossz, mint amilyennek Callum beállíthatta –
mondtam, amikor ismét az igazgatónőre pillantottam.

– Nem támadás volt. – Úgy mosolygott, mintha mindjárt elne-
vetné magát. – Csak kíváncsi vagyok, de nem kell elmondania, ha
kényelmetlenül érzi magát. Csak ez... egy elég sajátos olvasmány
egy tizennégy éves számára.

– Nem vagyok gyerek – feleltem csípősen, ahogy a tizennégy éve-
sek szokták.

Ismét mosolygott.

Kifújtam a levegőt, és próbáltam nem belesüllyedni a bőrszékbe.

– Anyukám ajánlotta. Meg szoktuk osztani a könyveinket.

Farley igazgatónő szemöldöke felszaladt.

– Ó?

Bólintottam.

– Érdekes. Hát, távol álljon tőlem, hogy megmondjam magának, mit csináljon, amikor az édesanyja ilyen engedékeny.

Megálltam, hogy ne grimaszoljak. Néhány dologban anya tényleg engedékeny volt, de legtöbbször, hacsak nem gondolta másként, egyáltalán nem.

– Ez csak egy könyv. Még csak barátom sem volt. – Valamiért úgy éreztem, meg kell védenem anya tetteit. De igazat mondtam. Mert a hibái ellenére tényleg bízott bennem.

Farley igazgatónő ekkor elnevette magát. A hangja vidám és csilingelő volt.

– Ez hamarosan meg fog változni.

– Nem hinném – mormogtam az orrom alatt. Még nem igazán érdekeltek a fiúk. Legtöbbjük bűdös, hangos vagy csak simán szemét és öntelt volt. Csak egy bizonyos fiú jutott eszembe, de ő egy nagybetűs seggfej volt. – Maradok inkább az érett könyvbeli férfiagnál. Visszamehetnék az órára, kérem?

Farley igazgatónő újra nevetni kezdett, majd felállt, hogy kikísérjen.

Mielőtt visszatért az irodájába, odasúgta:

– *A hegylakó tiltott gyümölcsét* ajánlanám, az az eddigi legjobb írása.

Megdöbbenve néztem, ahogy visszasétál a rövid folyosón, majd egészen a teremig mosolyogtam.

Ezt neked, Callum!

HÁROM

Callum

Tizenöt évesen

A gyűlölettel az a baj, hogy felemészt.

Úgy befúrja magát az elmédbe, mint egy elpusztíthatatlan parazita, amit már minden lehetséges módon megpróbáltál kinyírni.

A hatalmas, tizenhetedik századi stílusú ebédlőasztalnál ültem, és vártam, miközben a felettem lévő csillár kavargó fénycsóvákkel terítette be a szobát.

A szokásos háromfogásos vacsoránkat fogyasztottuk, amit péntek esténként a szakácsnőnk, Wanda készített nekünk, és amikor a másodikhoz értünk, apa már az irodája átalakításának előnyeit taglalta. Pedig előző tavasszal alakította át.

Anya csak mosolygott, bólogatott, és csillogó szemekkel nézte apát, miközben elgondolkodva beletúrt a villájával a halomba, amit a currys zöldségéből készített.

Mire megérkezett a desszert, azt hittem, ezt megúsztam.

– Jövő hétvégén a Chesterton ellen fogsz játszani? – kérdezte apa, ahogy hátradőlt a székében és megpaskolta a hasát.

A franca!

Ráemeltem a pillantásomat, és bólintottam.

– Renee szereti a futballt? – vágott közbe anya. – Elhívhatnád a mérkőzésre.

– Nem szereti. – Apa összehúzta a szemöldökét a hirtelen válaszmra, így megköszörültem a torkom. – Úgy értem, ő olyan típusnak tűnik, aki nem kedveli a futballt. – Nem, ő inkább az a herceg-nős és masnis fajta, aki alighanem a romantikus regények domináns férfijait kedveli.

Anya mosolyától megfeszült a kezem az evőeszközökön.

– Beszélek Valeryvel. Talán lehetne egy hétvégi kiruccanás belőle.

Alig tudtam visszatartani a morgásomat, és olyan pillantással néztem apára, amitől azonnal megszólalt:

– Nem, szívem. Azt mondtam Oswaldéknak, hogy magammal viszlek a közös vacsoránkra, mert találkozni szeretnél Erinnel.

Anya legyintett, és majdnem beleroskadt a székébe.

– Muszáj volt? Erin olyan unalmas!

Elbambulva a halvány rózsaszín hortenziákkal teli kristályvázára meredtem, amíg apa emlékeztette anyát a megfelelő barátságok fenn-tartásának előnyeire.

– Megengeditek, hogy távozzak? – kérdeztem, amint apa szünetet tartott, hogy belekortyoljon a whiskyjébe.

Amikor bólintott, hátratoltam a széket, majd betoltam az asztal alá, aztán visszaindultam a kényelmes szobámba.

A mahagónilépcső ragyogott, ahogy végighúztam a kezem a korlátan, és a lábaim felvittek az emeletre. A szobám a második emelet jobb oldali végében volt, szerencsére jó messze a szüleimétől,

közvetlenül a lépcső tetejénél, aminek a nyitott ajtajait tekervényes faragások díszítették.

Az én szobám ajtaja is hasonlóan nézett ki, de csak egy volt belőle. A szobám ugyanis a szüleimének a felénél is kisebb volt, ami nem számított rossznak, tekintettel arra, hogy az övék a második emelet legnagyobb részét elfoglalta.

Mielőtt kiskoromban ideköltöztünk, a második emeleten nyolc hálószoza, számos szalon és fürdőszoba volt. Néhány szobából vendégszoza lett, de a szüleim úgy döntöttek, hogy kiveretik a falakat, és egy miniatűr házat csináltatnak, ezzel átalakítva az ő részüket.

A harmadik emeletet a padlás és Wanda szobája foglalta el, no meg egy helyiség, ami tele volt anya elhanyagolt terveivel.

Egy trófeafeleséghez képest megpróbálta okosan eltölteni a szabadidejét, ahelyett, hogy tétlenül üldögel, miközben apa az emberek ezer dollárjaiból milliókat csinál. Kár, hogy anya próbálkozásai elég középszerűek voltak, így legtöbbször félbehagyta őket.

Miután lezuhanyoztam, lehuppantam a franciaágyamra, és váltogatni kezdtem a csatornákat a lapos képernyős tévémen.

De nem számított, mennyire próbáltam gondtalanul beleveszni valamibe, az elmém folyamatosan ugyanazt a kérdést tette fel. *Miért nem mondta el Renee senkinek? A szüleinek sem?*

Nem tudtam rájönni. Hisz mindenki erről beszélt az iskolában – Renee olvasási szokásairól, és hogy miért került az igazgatóhoz.

Figyeltem őt ebédnél, a menza másik végében ült a színházba barátáival, és egyszer sem nézett rám.

Felejtsd el őt! Muszáj volt elfelejtenem őt. Még csak azt sem tudtam, hogy miért érdekel, vagy miért törődöm vele. De valami nem hagyott nyugodni vele kapcsolatban, felforrt a vérem, és ökölbe szorult

a kezem. A hülye masnija, a puccos harisnyája, és hogy egy kicsit sem érdekelte, mit gondolnak róla mások, az őrületbe kerget.

Előrehajoltam, lekaptam a telefonomat az éjjeliszekrényről, és arra készültem, hogy felhívjam Tarát.

Jól jött volna egy kis pajzán beszélgetés. Az biztos elterelte volna a figyelmemet.

De az ujjam nem akart engedelmeskedni. Úgy körözött a neve fölött, mint egy méh a virág körül.

Káromkodva ledobtam a telefonomat, megnéztem, hogy be van-e zárva az ajtó, majd belesüllyesztettem a kezem a nadrágomba.

Tanulók csoszogtak el mellettünk, miközben bosszúsan a szekrényemnek döntöttem a fejemet.

– És van az a jelenet, amikor a srác azt mondja...

Renee vigyorgott, miközben Tara részletesen elmesélte neki a hülye könyvet, amit éppen olvas.

Renee-nek kínosan kellett volna éreznie magát a miatt a hülye könyv miatt, ehelyett az összes lányt magához vonzotta, és a folyosón könyvkluboztak.

Persze néhányan megszólták miatta az utóbbi hetekben, de kicsit sem érdekelte. Mintha csillogó kövekből faragták volna, miközben mindenki más csupán víz lett volna körülötte, eláztatva őt vagy elcsordogálva mellette, miközben ő ellenállt mindennek. Gyönyörűen. És változatlanul.

– Szia! – köszönt Mike, ahogy megállt mellettem, és kinyitotta a szekrényét. – Jössz a délutáni csapatmegbeszélésre?

– Gondolom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Gondolod? – Mike bedobta a könyvét, kivette a telefonját és a pénztárcáját, majd becsukta az ajtót. – Mi van veled? – Amikor változatlanul Renee-t bámultam, Mike követte a pillantásomat. – Ó! Haver, nagyon dögös a csaj!

– Úgy néz ki, mint egy páva, aki a fodros zoknijával és a nevetséges masnijával ékeskedik.

Mike nem mondott semmit, így rászégeztem a pillantásomat, de ő le sem vette a szemét Renee-ről. Amitől megfeszült az állkapcsom.

– Igen, de tudja, hogyan kell viselni őket.

– Mi vagy te? A divatrendőrség?

Felnevetett.

– Fogd be! – Egy pillanatra végigmért, majd felhúzta a szemöldökét. – Várjunk csak! Tetszik neked, vagy valami?

Megfeszült a gerincem, és erőltetetten elnevettem magam.

– Dehogy! Rohadtul idegesít.

– Miért?

– Miért? – ismételtem meg, mintha a világ leghülyébb kérdését tette volna fel.

– Igen, miért? – Megvonta a vállát, és meglazította a nyakkendőjét. – Általában okkal utálunk valakit.

– Nem kell hozzá ok – vágtam rá.

Mike olyasmit dünnyögött, hogy „baromság”, és zsebre dugta a pénztárcáját.

– A szüleim miatt van – ismerem be csendesen. Tudtam, hogy ha nem adok neki választ, azt feltételez, amit akar. Azt pedig nem szerettem volna.

– A szüleid?

Bólogatva magyarázni kezdtem:

– A mütterjaink azt hiszik, hogy jó ötlet lenne összehozni minket.